

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.833 van 25 september 2026
in de zaak A. 249.206/IX-11.080**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW ATLAS COLLEGE KATHOLIEK SECUNDAIR
ONDERWIJS GENK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hans Van Rompaey
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 15 bus 1.2
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp

1. De vordering, ingesteld op 18 september 2026, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Atlas College Katholiek Secundair Onderwijs Genk van 11 september 2026 waarbij het beroep van verzoeker tegen de klassenraadbeslissing van 24 juni 2026 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Tevens vraagt verzoeker om “de verwerende partij [te] bevelen om binnen een termijn van 7 dagen na de kennisgeving van het arrest de beroepscommissie opnieuw samen te roepen en het beroep van 7 juli 2026 ten gronde te behandelen” en “de verwerende partij [te] bevelen [om] verzoeker in afwachting daarvan voorlopig toe te laten zich in te schrijven, dan wel hem een

voorlopig studiebewijs af te leveren, zodat hij zijn inschrijving in het hoger onderwijs niet definitief verliest” en “bij gebreke daaraan, een dwangsom van 500 euro per dag vertraging”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 18 september 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2026, om 11.00 uur.

Staatsraad Jurgen Neuts heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Selinay Yavuz, die *loco* advocaat Hans Van Rompaey verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest gedeeltelijk eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2025-2026 leerling in het tweede leerjaar van de derde graad ‘sportwetenschappen’ (doorstroomfinaliteit) in het Atlas College Genk, waarvan de verwerende partij het schoolbestuur is.

3.2. Op het einde van het schooljaar behaalt verzoeker een algemeen jaarcijfer van 61,6%, met jaartekorten voor Frans (49,2%), biologie (40,4%), chemie (45,2%) en fysica (42,6%).

De klassenraad beslist om aan verzoeker een oriënteringsattest C uit te reiken.

3.3. Overleg met de directeur leidt niet tot een nieuwe bijeenkomst van de klassenraad. Met een brief van 1 juli 2026 worden verzoekers ouders van die beslissing in kennis gesteld.

Daarop dient verzoeker op 7 juli 2026 een bezwaar in bij het schoolbestuur. Dat beroepschrift geeft hij af aan het onthaal van de school.

3.4. Op 11 september 2026 beslist de beroepscommissie om het beroep van verzoeker onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing; ze is als volgt gemotiveerd:

“1.

Op pagina 59 van het schoolreglement (schooljaar 2025-2026) staat onder punt 4.6.4. ‘Betwisting van de beslissing van de delibererende klassenraad’ duidelijk:

Het beroep bij het schoolbestuur moet aan de volgende voorwaarden voldoen:

- het beroep is per aangetekende brief verstuurd;
- het beroep is gedateerd en ondertekend.

Let op: als het beroep niet aan de voorwaarden voldoet, zal de beroepscommissie het beroep onontvankelijk moeten verklaren. Dat betekent dat ze het beroep niet inhoudelijk zal kunnen behandelen.

Een schoolreglement is een contract tussen enerzijds de school en anderzijds de leerling/de ouders van de leerling; een contract strekt partijen tot wet.

Ook in de brief die de voorzitter van de delibererende klassenraad op 1 juli per aangetekende zending aan de ouders van [verzoeker] stuurde staat: ‘Uw brief dient aangetekend te worden verstuurd. Het schoolbestuur zal een beroepscommissie samenstellen, die uw beroep zal behandelen. De beroepscommissie zal uw beroep als onontvankelijk moeten afwijzen indien u uw beroep niet tijdig instelt; indien het niet aangetekend is verstuurd; indien het niet gedateerd en ondertekend is.’

2.

Op 7 juli 2026 om 15.33 ondertekende [TO], onthaalmedewerker van het Atlas College, een document waarmee hij bevestigde ‘een aangetekend schrijven’ te hebben ontvangen van [verzoeker] t.a.v. [JA], voorzitter van het Atlas College.

Ondergetekende, [TO]

verklaart hierbij op dinsdag 7 juli 2026 om (tijdstip) 15:33

een aangetekend schrijven van [verzoeker] tav [JA], voorzitter Atlas College, te hebben ontvangen.

Opgemaakt in duplicaat

[stempel en handtekening]

De omslag waarin dit schrijven aan [TO] werd overhandigd draagt [...]:

- geen postzegel;
- geen streepjescode;
- geen poststempel met een datum.

Het gaat in casu dus niet om een ter post aangetekende zending die door de postbode wordt aangeboden.

De ondertekende bevestiging van [TO] is in strijd met de realiteit.

Om de hoger aangehaalde redenen verklaart de beroepscommissie het door [verzoeker] ingestelde beroep tegen de beslissing van de delibererende klassenraad dd. 24/06/2026 niet-ontvankelijk.”

IV. Herinnering aan de voorwaarden voor het bevelen van een schorsing of een andere voorlopige maatregel

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging of tot het bevelen van een andere voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing

prima facie kan worden verantwoord. Overeenkomstig paragraaf 5 van datzelfde artikel wordt de zaak behandeld bij uiterst dringende noodzakelijkheid en derhalve binnen een termijn van vijftien dagen of minder, wanneer zulks in het opschrift wordt vermeld.

V. Spoedeisendheid – uiterst dringende noodzakelijkheid

Exceptie

5. In de nota met opmerkingen zet de verwerende partij met betrekking tot deze voorwaarde uiteen wat volgt:

“7.-

Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij dient zich er nochtans van bewust te zijn dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweegbrengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat het de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en dat het de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij ernstig in het gedrang brengt.

De aanwending van deze procedure moet aldus zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die gevallen waarin het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het vermeende nadeel op te vangen.

8.-

Tegen die achtergrond is het voor verweerster niet duidelijk waarin de concrete uiterst dringende noodzakelijkheid hier precies gelegen zou zijn.

De door verzoeker gevraagde schorsing leidt bovendien niet automatisch tot een A-attest. Evenmin volgt uit een schorsing dat verzoeker, gelet op zijn concrete resultaten, zonder meer alsnog over de vereiste voorwaarden beschikt om zijn verdere studietraject in het hoger onderwijs aan te vatten. Het is dan ook onduidelijk hoe de gevraagde schorsing het door verzoeker aangevoerde nadeel daadwerkelijk en op korte termijn zou kunnen wegnemen. De enkele verwijzing naar het mogelijke verlies van een

academiejaar kan niet volstaan om de vereiste spoedeisendheid hier aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden zou zijn aangezien hij huidig schooljaar zijn normale studieloopbaan niet kan vervolgen met het voorliggende C-atteest. Een schorsingsbeslissing van de Raad van State zou daaraan niet remediëren en zou niet plots ervoor zorgen dat verzoeker een normale studieloopbaan zou kunnen vervolgen. Verzoeker zou een A-atteest moeten behalen om toegang te krijgen tot het hoger onderwijs.

Verweerster stelt dan ook vast dat niet afdoende wordt verduidelijkt welk concreet, actueel en onmiddellijk nadeel door de gevraagde schorsing zou moeten worden voorkomen, noch waarom dit nadeel de vereiste hoogdringendheid zou verantwoorden.”

Beoordeling

6. De Raad van State valt de verwerende partij alvast hierin bij dat de aanwending van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zeer uitzonderlijk moet blijven en moet worden voorbehouden voor die gevallen waarin het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Wat de verwerende partij dan wel lijkt te zijn ontgaan, is dat het vaste rechtspraak van de Raad van State mag heten dat de onmogelijkheid om zonder verlies van een schooljaar de studieloopbaan voort te zetten, de spoedeisendheid – ja, zelfs de uiterst dringende noodzakelijkheid – van de zaak aantoonst.

7. Met de bestreden beslissing wordt verzoekers bezwaar bij de beroepscommissie, gericht tegen een klassenraadbeslissing waarbij hem een oriënteringsattest C is toegekend, onontvankelijk verklaard.

Niet wordt betwist dat verzoeker bijgevolg het diploma secundair onderwijs niet krijgt uitgereikt. Waarom verzoeker in die omstandigheden niet mag

aanvoeren dat de bestreden beslissing verhindert dat hij zijn “normale studieloopbaan” kan voortzetten, maakt de verwerende partij niet inzichtelijk.

8. Het betoog van de verwerende partij dat de door verzoeker gevraagde schorsing “niet automatisch tot een A-attest [leidt]” en dat “[e]n schorsingsbeslissing van de Raad van State [...] daaraan niet [zou] remediëren en [...] niet plots ervoor [zou] zorgen dat verzoeker een normale studieloopbaan zou kunnen vervolgen” omdat hij daarvoor een A-attest moet behalen, kan niet worden bijgevalen.

Indien de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt bevolen, verschaft dit inderdaad verzoeker nog niet het beoogde A-attest. De schorsing, hoewel voorlopig van aard, is evenwel een aansporing aan de beroepscommissie om de zaak niet op zijn beloop te laten, maar reeds onmiddellijk en zonder de verdere afwikkeling van de annulatieprocedure af te wachten, de aangevochten en onwettig lijkende beslissing te heroverwegen en, mede ook gelet op de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid en op het recht van een leerling op een vaststaande uitslag, ze desgevallend in te trekken en door een nieuwe beslissing te vervangen. Dat is ook *id quod plerumque fit*: wat in dit soort betwistingen het normale procedureverloop is. Indien overigens een beroepscommissie onwillig zou blijken te zijn om tot die heroverweging over te gaan, dan kan de leerling de Raad van State verzoeken bij wijze van voorlopige maatregel een bevel in die zin te geven.

9. De bedenking van de verwerende partij dat, “gelet op zijn concrete resultaten”, een schorsing van de bestreden beslissing verzoeker niet dichterbij een A-attest zou brengen, doet wat voorafgaat, niet anders zien. Een dergelijke zinspeling op de beoordeling van de grond van de zaak, mag ‘misplaatst’ worden genoemd. Immers, over de vraag tot welk oriënteringsattest de resultaten van verzoeker en alle andere gegevens van zijn leerlingendossier, rekening houdend bovendien met de grieven die hij in zijn bezwaarschrift tegen de beslissing

van de over hem delibererende klassenraad heeft aangevoerd, aanleiding moeten geven, heeft de beroepscommissie zich precies níét gebogen.

10. De exceptie is niet ernstig.

Verzoeker toont afdoende aan dat zijn zaak uiterst dringend is. Deze voorwaarde is vervuld.

VI. Ernst van het vierde middel

Standpunt van de partijen

11. Verzoeker voert in een vierde middel onder meer de schending aan van artikel 3, 9°, van de Codex Secundair Onderwijs en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker doet onder meer gelden dat de school “de beslissing van 1 juli 2026, die de beroepstermijn doet lopen, uitsluitend heeft gericht aan de ouders van verzoeker en niet aan verzoeker zelf, hoewel deze sinds 14 januari 2026 meerderjarig was en dus de enige betrokken persoon in de zin van de Codex”. Hij besluit daaruit dat hem geen “modaliteit” kan worden tegengeworpen die hem niet ter kennis is gebracht.

12. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij daarop als volgt:

“50.-

De verzoekende partij stelt dat de brief van 1 juli 2026 aan zijn ouder[s] werd gericht, hoewel hij meerderjarig was. Deze kritiek moet worden beoordeeld rekening houdend met de concrete omstandigheden van het dossier.

In dit dossier werd de evaluatiebeslissing van 24 juni 2026 fysiek aan de meerderjarige verzoekende partij overhandigd op 26 juni 2026.

Vervolgens vond op 30 juni 2026 een overleg plaats waarbij de verzoekende partij zelf aanwezig was, samen met zijn moeder.

De verzoekende partij heeft aldus niet alleen kennisgenomen van de evaluatiebeslissing, maar heeft ook persoonlijk deelgenomen aan de overlegfase.

De aanwezigheid van zijn moeder bij dit overleg gebeurde bovendien in aanwezigheid en met deelname van de verzoekende partij zelf. Hij heeft zich niet tegen die aanwezigheid verzet en heeft de overlegprocedure op die wijze doorlopen.

Dit gegeven is relevant bij de beoordeling van de vraag of de daaropvolgende communicatie aan de ouder[s] zijn daadwerkelijk heeft verhinderd om haar beroepsrecht uit te oefenen.

De verzoekende partij kan niet volstaan met de louter formele vaststelling dat de brief aan zijn ouder[s] werd gericht, zonder aan te tonen dat deze wijze van communicatie zijn concrete belangen heeft geschaad of hem heeft verhinderd om tijdig beroep in te stellen.”

Beoordeling

13. De bestreden beslissing verklaart verzoekers bezwaar tegen een voor hem ongunstige evaluatiebeslissing onontvankelijk omdat het niet per aangetekende brief is verzonden, hoewel deze verzendingswijze in het schoolreglement van de betrokken onderwijsinstelling op straffe van onontvankelijkheid zou zijn voorgeschreven.

Dat schoolreglement, waarvan de verwerende partij ter terechtzitting het belang in de verf zet, is evenwel niet in het administratief dossier opgenomen. Het is evenmin tijdens het debat ter zitting neergelegd. De suggestie van de verwerende partij dat het “op internet” kan worden geraadpleegd, spoort op het eerste gezicht niet met wat van een loyale procespartij mag worden verwacht.

Wat er ook van zij, verzoeker lijkt de inhoud van de betrokken bepaling van het schoolreglement, zoals ze in de bestreden beslissing is weergegeven, niet te betwisten.

De verwerende partij, van haar kant, wijst nog erop dat aan dit vormvoorschrift is herinnerd in de brief van 1 juli 2026, waarbij het resultaat van het overleg met de directeur is meegedeeld.

14. Naar luid van artikel 123/15, § 1, tweede lid, van de Codex Secundair Onderwijs hebben de betrokken personen slechts verhaalmogelijkheid tegen evaluatiebeslissingen over leerlingen “na een overleg als vermeld in artikel 115/6, § 4”.

Artikel 115/6, § 4, van de Codex Secundair Onderwijs luidt als volgt:

“Als het evaluatieresultaat inhoudt dat aan de leerling niet de beoogde studiebekräftiging wordt toegekend, dan is de school of het centrum voor deeltijds beroepssecundair onderwijs ertoe gehouden:

1° aan de betrokken personen een schriftelijke motivering te geven;

2° de betrokken personen schriftelijk te verwijzen naar de mogelijkheid tot beroep met overeenkomstige procedure doch enkel mits voorafgaandelijk overleg, vermeld in 3°, te hebben gepleegd;

3° met de betrokken personen te overleggen op hun vraag.

Het overleg, bedoeld in 3°, vindt plaats tussen de directeur of zijn afgevaardigde en de betrokken personen binnen een redelijke termijn nadat die laatsten het evaluatieresultaat in ontvangst hebben genomen. Die termijn wordt in het school- of centrumreglement bepaald. Van het overleg wordt een schriftelijke neerslag gemaakt. Het overleg kan ertoe leiden dat de directeur of zijn afgevaardigde beslist om de klassenraad opnieuw te laten samenkomen. Nadat de klassenraad al dan niet aan de leerling bijkomende proeven of opdrachten heeft opgelegd, beslist diezelfde klassenraad om het oorspronkelijk evaluatieresultaat te bevestigen of door een ander evaluatieresultaat te vervangen. De betrokken personen nemen de beslissing om de klassenraad niet opnieuw te laten samenkomen, dan wel de beslissing van de klassenraad die opnieuw is samengekomen in ontvangst. Bij het niet in ontvangst nemen op de voorziene datum door de betrokken personen wordt de beslissing geacht te zijn ontvangen.”

Deze bepaling doet vooralsnog aannemen dat de beslissing die de overlegfase van het georganiseerd administratief beroep afsluit – de beslissing om de klassenraad niet opnieuw bijeen te roepen of de beslissing van de opnieuw samengeroepen klassenraad – aan de “betrokken personen” moet worden aangezegd. Het zijn immers zij die de beslissing “in ontvangst [nemen]”.

Artikel 3, 9°, van dezelfde Codex leert dat de term ‘betrokken personen’ wijst op “de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen of in rechte of

in feite de minderjarige leerling onder hun bewaring hebben of de meerderjarige leerling zelf”.

15. Buiten betwisting staat op het eerste gezicht dat verzoeker sinds 14 januari 2026 meerderjarig is en dat hij bijgevolg de ‘betrokken persoon’ is in de zin van de Codex Secundair Onderwijs.

Dat betekent, zo lijkt, dat het resultaat van het overleg aan hém moest worden betekend, met uitsluiting van iedere andere persoon – behoudens een op het eerste gezicht niet voorhanden zijnde uitdrukkelijke en andersluidende volmacht. De ouders van de leerling hebben, door de meerderjarigheid van hun zoon, niet langer de vereiste hoedanigheid; zij zijn niet (meer) “de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen of in rechte of in feite de minderjarige leerling onder hun bewaring hebben”.

16. Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt dat de beslissing van de pedagogisch directeur om de klassenraad niet opnieuw te doen samenkomen met een brief van 2 juli 2026 is ter kennis gebracht aan “de heer [BP] of mevr. [AV]”. Er bestaat vooralsnog geen betwisting over dat daarmee de ouders van verzoeker worden bedoeld.

Ook in de brief zelf richt de betrokken directeur zich uitdrukkelijk tot “de heer [BP] of mevrouw [AV]”. Daarbij wordt voorts toegelicht dat een overleg heeft plaatsgevonden over de “betwisting van de evaluatiebeslissing van de delibererende klassenraad t.a.v. [hun] zoon”. Er wordt gewezen op de beroepsmogelijkheid – “een volgende stap [kan] er enkel [...] op neerkomen dat u beroep instelt bij het schoolbestuur” – en de na te leven vormvereisten:

“Uw brief dient aangetekend te worden verstuurd. [...] De beroepscommissie zal uw beroep als onontvankelijk moeten afwijzen indien u uw beroep niet tijdig instelt; indien het niet aangetekend is verstuurd; indien het niet gedateerd en ondertekend is.”

Voorshands leest de Raad van State in deze kennisgeving geen enkele indicatie om aan te nemen dat deze brief – ook – aan verzoeker moet worden geacht gericht te zijn.

17. Daargelaten of verzoeker niet eveneens terecht aanvoert dat het normdoel van het betrokken vormvereiste is bereikt door de afgifte van zijn beroep tegen ontvangstbewijs op hetzelfde adres als waarnaar zijn aangetekende brief had moeten worden opgestuurd, neemt de Raad van State in de huidige stand van de rechtspleging aan dat verzoeker hoe dan ook bezwaarlijk kan worden verweten een vormvereiste die hém niet is meegedeeld, te hebben verzuimd.

18. Niet valt in te zien, zo lijkt, waarom verzoekers deelname aan het overleg of de aanwezigheid van zijn moeder bij dat overleg, een ander licht zou werpen op wat voorafgaat. Op het eerste gezicht belet niets dat een meerderjarige leerling in deze fase van de betwisting zich laat bestaan door één ouder of beide ouders als zijn vertrouwenspersoon. Wat wél duidelijk lijkt, is dat verzoeker zich niet heeft laten vertegenwoordigen door zijn ouders, zodat de school alvast daarin geen reden vermocht te zien om niet verzoeker, maar zijn vertegenwoordigers van het resultaat van het overleg in kennis te stellen.

19. Evenmin volstaat, zo lijkt, dat de verzendingswijze in het schoolreglement is opgenomen. Vooralsnog is de Raad van State van oordeel dat de actieve openbaarheid van bestuur ook de verwerende partij ertoe verplicht om een leerling die zijn ongunstige evaluatiebeslissing wil bestrijden, in alle stappen van de toepasselijke administratieve beroepsprocedure, te wijzen op de beroepsmogelijkheid, de termijn waarbinnen dat beroep moet worden ingesteld én eventuele andere vormvoorschriften.

20. Het betoog van de verwerende partij, tot slot, dat niet is aangetoond dat “deze wijze van communicatie [verzoekers] concrete belangen heeft geschaad of hem heeft verhinderd om tijdig beroep in te stellen”, houdt *prima facie* geen steek.

Verzoeker wordt precies verweten dat hij een vormvereiste niet heeft nageleefd, terwijl ze hem nooit eerder ter kennis is gebracht. Dat noemt de Raad van State voorshands ‘belangenschade’.

21. Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

VII. Vraag tot het opleggen van voorlopige maatregelen en een dwangsom

Standpunt van de partijen

22. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om aan de verwerende partij het bevel op te leggen “om binnen een termijn van 7 dagen na de kennisgeving van het arrest de beroepscommissie opnieuw samen te roepen en het beroep van 7 juli 2026 ten gronde te behandelen” en “verzoeker in afwachting daarvan voorlopig toe te laten zich in te schrijven, dan wel hem een voorlopig studiebewijs af te leveren, zodat hij zijn inschrijving in het hoger onderwijs niet definitief verliest”. Dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per dag vertraging.

23. De verwerende partij doet in de nota met opmerkingen daarover gelden wat volgt:

“51.-

In hoofdorde kunnen er geen voorlopige maatregelen worden opgelegd aangezien het beroep, zoals hoger vermeld, moet worden afgewezen.

52.-

In ondergeschikte orde, indien er toch een schorsing zou worden uitgesproken, kunnen de gevraagde maatregelen evenmin worden toegekend.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, doet een schorsingsarrest van de Raad van State de onontvankelijkheidsverklaring (door de beroepscommissie) niet verdwijnen.

De beslissing (incl. de onontvankelijkheidsverklaring) is immers (nog) niet vernietigd. Evenmin is de beslissing door de beroepscommissie ingetrokken.

Verzoeker kan dan ook niet tegemoetgekomen worden in zijn vordering om te bevelen dat het beroep van 7 juli 2026 thans wel ten gronde moet worden

behandeld.

De Raad van State kan zich niet in de plaats stellen van de beroepscommissie. Een maatregel waaruit zou blijken dat de Raad van State oplegt om de zaak ten gronde te behandelen voor de beroepscommissie, zou impliceren dat de Raad van State het beroep bij de beroepscommissie post factum ontvankelijk verklaart. De uitspraak ten gronde kan immers pas nadat de ontvankelijkheid beoordeeld werd.

De Raad van State kan in een situatie van schorsing niet opleggen om het beroep ten gronde te doen beoordelen. De schorsing elimineert de onontvankelijkheidsbeslissing van de beroepscommissie immers niet uit het rechtsverkeer.

De door verzoeker gevraagde maatregel is dus minstens voorbarig. Zolang de onontvankelijkheidsbeslissing niet vernietigd is of ingetrokken is, kan de Raad van State de gevraagde maatregel niet opleggen.

53.-

De verzoekende partij vraagt daarnaast om in afwachting van de uitspraak ten gronde voorlopig toe te laten zich in te schrijven, dan wel een voorlopig studiebewijs te verkrijgen, teneinde zijn inschrijving in het hoger onderwijs niet definitief te verliezen.

Ook deze vordering kan niet worden ingewilligd.

De Raad van State kan niet zelf een beslissing nemen die tot de autonome beoordelingsbevoegdheid van de beroepscommissie behoort. Het afleveren van een voorlopig studiebewijs of het bevelen van een inschrijving zou immers vooruitlopen op de inhoudelijke beoordeling van het beroep en dan zou de Raad van State zich ten onrechte in de plaats stellen van de beroepscommissie.

In dit verband kan worden verwezen naar het arrest van de Raad van State nr. 206.926 van 23 augustus 2010, waarin werd geoordeeld dat de verzoekers geen gegevens hadden aangebracht waaruit bleek dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet volstond om hun belangen veilig te stellen. Deze rechtspraak ondersteunt het standpunt dat voorlopige maatregelen niet mogen worden aangewend om de bevoegde beroepsinstantie te vervangen of haar inhoudelijke beoordelingsbevoegdheid te doorkruisen.

54.-

Minstens, uiterst ondergeschikt, kan er geen dwangsom worden opgelegd (laat staan een ongeplafonneerde dwangsom). Verzoeker toont immers op geen enkele manier de noodzaak aan om een dwangsom te koppelen aan eventuele voorlopige maatregelen. Er ligt geen enkel element voor waaruit zou blijken dat verweester zich zou onttrekken aan een eventuele voorlopige maatregel van de Raad van State.”

Beoordeling

24. De Raad van State is overeenkomstig artikel 17, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bevoegd om “alle maatregelen

te bevelen die nodig zijn om de belangen veilig te stellen van de partijen of de personen die een belang hebben bij de beslechting van de zaak”. Die maatregelen kunnen ook worden bevolen in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid.

25. Om de hiervoor uiteengezette redenen is de Raad van State van oordeel dat de grondvoorwaarden van, kort gezegd, spoedeisendheid, uiterst dringende noodzakelijkheid en minstens één ernstig middel, vervuld zijn.

De voorlopige maatregelen die de Raad dan mag bevelen, moeten “nodig” zijn om “de belangen van de partijen” veilig te stellen. Dit houdt in dat de voorlopige maatregelen die verzoeker vraagt aan de verwerende partij op te leggen niet verder mogen strekken dan nodig om zijn belangen veilig te stellen.

26. Wat betreft de vordering om de verwerende partij te verplichten binnen zeven dagen na de kennisgeving van het arrest de beroepscommissie opnieuw te doen samenkomen met het oog op een nieuwe beslissing, laat in beginsel niets aanzien dat een leerling te vrezen heeft dat zijn onderwijsinstelling zijn zaak niet met de vereiste spoed – en naar mag worden verwacht zelfs in minder dan zeven dagen – opnieuw zal behandelen. In de regel is er dan ook geen reden om een beroepscommissie uitdrukkelijk te bevelen om te doen wat zij verondersteld mag worden te zullen doen, namelijk onverwijld na de kennisgeving van een schorsingsarrest opnieuw samenkomen om te beraadslagen over het eraan te geven gevolg en aldus de leerling zekerheid te geven over zijn studieresultaten; hij heeft immers, zoals gezien, recht op een vaststaande uitslag.

In de concrete omstandigheden van de zaak, vermag de Raad van State zich evenwel niet op het voormelde beginsel te verlaten.

Immers, vooreerst wordt vastgesteld dat de beroepscommissie na de hoorzitting op 31 augustus 2026 maar liefst elf dagen nodig had om tot haar beslissing van 11 september 2026 te komen. Daarin had zij dan nog alleen maar de

vraag naar de ontvankelijkheid op één punt – de wijze van indienen van het bezwaar – te beoordelen. Dat tijdsverloop stemt tot nadenken.

Bovendien geeft het verweer in de nota met opmerkingen evenmin blijk ervan dat de verwerende partij de nodige inspanningen zal doen om verzoekers zaak met passende voortvarendheid te heroverwegen – “[d]e beslissing (incl. de onontvankelijkheidsverklaring) is immers (nog) niet vernietigd”.

Er is bijgevolg reden om de hierna geformuleerde voorlopige maatregel op te leggen.

27. De Raad van State kan niet bevelen dat de beroepscommissie het beroep van verzoeker “ten gronde” behandelt. De bestreden beslissing wijst het bezwaar van verzoeker omwille van één ontvankelijkheidsprobleem af: het beroep werd niet per aangetekende brief ingesteld. Daarover doet de Raad thans – voorlopig – uitspraak. Over eventuele andere ontvankelijkheidsproblemen – zo die er zouden zijn – heeft de beroepscommissie nog geen standpunt ingenomen. De rechter mag daarop bijgevolg niet vooruitlopen.

28. De vraag om verzoeker voorlopig “toe te laten zich in te schrijven, dan wel hem een voorlopig studiebewijs af te leveren”, gaat de grenzen van wat nodig is om zijn belangen veilig te stellen, ver te buiten. Hij maakt overigens op geen enkele manier inzichtelijk op welke manier zijn “inschrijving in het hoger onderwijs” “definitief” verloren zou gaan.

29. De Raad van State ziet, tot slot, evenwel geen reden om aan te nemen dat de verwerende partij het hierna op te leggen bevel zou negeren. Verzoeker voert trouwens geen enkel element – laat staan een overtuigend – aan dat ertoe noopt het anders te zien.

De vraag om een dwangsom op te leggen, wordt derhalve verworpen.

VIII. Besluit

30. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 5, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de beroepscommissie van de vzw Atlas College Katholiek Secundair Onderwijs Genk van 11 september 2026 waarbij het beroep van XXXX tegen de klassenraadbeslissing van 24 juni 2026 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2. De Raad van State beveelt dat voornoemde beroepscommissie onverwijld en uiterlijk vrijdag 2 oktober 2026 samenkomt om haar beslissing te heroverwegen, in aanmerking nemend het in huidig arrest ernstig bevonden middel van XXXX, dat het resultaat van deze beraadslaging hem zonder uitstel per e-mail of telefonisch ter kennis wordt gebracht en hem wordt betekend bij aangetekend schrijven uiterlijk op maandag 5 oktober 2026.

3. De Raad van State verwerpt de vordering voor het overige.

4. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken op vijftientwintig september tweeduizend zesentwintig,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Jurgen Neuts,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Jurgen Neuts